Quan plou, no es mouen de la barraca. Se sent com l'aigua repica damunt de les teules i regalima pels canalons de la teulada. Les cortines de pluja envolten el pavelló del jardí, l'aigua que s'escorre pels cantons baixa amb més força, quan toca a terra llisca com un rierol entre els palets. Al cap d'una estona alguna diu que és com un soroll de micció, que no es pot aguantar i s'ajup. Llavors unes quantes fan un cercle al voltant d'ella per mirar com l'orina li surt per les nimfes.

Es fan por amagant-se darrere els arbres. L'una o l'altra demanen clemència. Llavors es deixen agafar a les fosques, mentre compadeixen la desgraciada que caigui vençuda. O cerquen a les palpentes mentre van ensumant aquella de la qual se celebra el perfum. L'amom l'anís el bètel la canyella la cubeba la menta la regalèssia el mesc el gingebre el clau d'espècia el pebre el safrà la sàlvia la vainilla es poden celebrar successivament. Aleshores persegueixen les que porten aquests perfums a les fosques, com en un joc de la gallina cega. Se senten crits rialles sorolls de caigudes.

A vegades, quan fa un dia gris, es posen a plorar a llàgrima viva i diuen que sota el sol les teulades i les parets de les cases tenen tot un altre color. La boira s'estén damunt de l'aigua i sobre els camps que envolten les cases. Penetra darrere de les finestres tancades. N'arriba una per visitar la casa. No la pot veure. Els grans quadres de colors violents desapareixen darrere dels vapors ataronjats. Es deixa caure a terra i exigeix que estiguin per ella. Li expliquen amb tota prodigalitat de detalls la història d'una que, quan parla de la seva vulva, té per costum dir que gràcies a aquesta brúixola pot navegar de llevant a ponent.

Unes quantes neden deixant-se portar per les onades cap a les darreres clapes de sol sobre el mar. A l'indret més lluminós quan, encegades, intenten allunyar-se, diuen que els ha assaltat una pudor insuportable. Una mica més tard comencen a vomitar. Llavors es posen a gemegar movent els braços vigorosament, nedant tan de pressa com poden. En un moment donat topen amb la carronya flotant d'un ase, l'onatge del mar en fa aparèixer adesiara parts llefiscoses informes de color indefinible, lluents. Diuen que han cridat amb totes les forces, vessant llàgrimes en abundància, lamentant-se que no s'hagi aixecat una brisa marina per escampar la fortor, tot sostenint per sota de les aixelles i l'engonal una de les companyes que s'ha desmaiat, mentre els vòmits es multipliquen al seu voltant per la superfície de l'aigua.

Si n'hi ha alguna que camina per la vora, amb prou feines es pot aguantar dreta. Entre els canyissos es veuen flors de Sant Miquel blanques i morades i bolets amb el barret rosat. L'herba no és gaire alta. Hi pasturen els vedells, n'hi ha molts. Les cases estan tancades des de les pluges de la tardor. Als jardins no hi ha nenes jugant. No hi ha flors als parterres. Hi ha joguines abandonades, un cercle de fusta pintat un olisbe vermell i blau una pilota blanca un fusell de plom.

Van al mercat a fornir-se de provisions. Passen per davant de les parades de fruita i verdura d'ampolles de vidre roses blaves vermelles verdes. Hi ha piles de taronges de color taronja de pinyes americanes ocres de mandarines de nous de mangos verds i rosats de prunes blaves de préssecs verds i rosats d'albercocs d'un groc ataronjat. Hi ha síndries papaies alvocats melons d'aigua ametlles tendres nespres. Hi ha cogombres albergínies cols espàrrecs mandioca blanca carbasses pebrots vermells. Als braços nus de les dependentes joves s'hi posen vespes que van i venen.

Les caçadores porten barrets de color marró fosc i van acompanyades de gossos. Quan senten els trets, la Dominique Aron diu que l'ocell encara vola, que la llebre continua corrent, que el senglar que el cérvol que la guineu que el facoquer encara corren. Tanmateix es poden inspeccionar els voltants. Si un grup avança pel camí i aixeca un núvol de pols, elles miren com s'acosta i es posen a cridar i a moure escàndol perquè es tanquin les finestres i es tinguin els fusells preparats darrere les finestres. L'Anne Damien juga a «Anna, ma germana, veus qui s'acosta per aquí? Només veig l'herba que verdeja i la pols del camí».

Al vespre passa un cavall enganxat a una carreta. La carreta porta un munt de remolatxes tallades o patates o herba farratgera. Molt de temps abans i molt de temps després del seu pas se senten les peülles que ressonen sobre el paviment. El cavall camina sense que cap d'elles el meni.